

slaar derfor, at det udtrykkelig udtales, at Undtagelsesbestemmelsen for at have Gyldighed skal indføjes i den enkelte Tjenestekontrakt. Herved klargøres det tydeligt for Funktionæren, at Reglen gælder for hans Kontraktforhold, og det undgaas, at Reglen kan indføres gennem en kollektiv Bestemmelse i Organisationsaftaler.

Det er endvidere Udvalgets Opfattelse, at Undtagelsesbestemmelsen ved, saaledes som den er formuleret i den gældende Lov, at give Adgang til straks uden Varsel at afskedige Funktionæren efter 120 Sygedage, rammer den ældre Funktionær med den gennem Aarene oparbejdede Opsigelses-Ancienitet for haardt, og man foreslaar derfor, at Opsigelse skal ske med 1 Maanedes Varsel efter de 120 Sygedages Udløb. Det maa dernæst anses for en naturlig Betingelse for Benyttelsen af denne Adgang til at opsiges med forkortet Varsel, at Opsigelsen sker i umiddelbar Tilknytning til Udløbet af de 120 Sygedage, og medens Funktionæren endnu er syg. Derimod skal det ikke udelukke Reglens Anvendelse, at Funktionæren melder sig rask, inden Fratræden skal ske, idet Arbejdsgiveren ved at vente til Udløbet af de 120 Sygedage med sin Opsigelse maa anses for at have taget fornødent Hensyn til Funktionærens Interesse.

Stk. 3 svarer til den gældende Lovs § 5, Stk. 3.

Stk. 4. Arbejdsgiveren har altid bortset fra Sygdom af ganske kort Varighed Krav paa Lægeerklæring fra Funktionærens Læge. Disse Erklæringer lyder efter den gængse Formulering paa, at Funktionæren er arbejdsudygtig paa Grund af Sygdom, og at Arbejdsudygtigheden maa formodes at være af kortere eller længere Varighed. Medens saadan Attestation maa anses for fyldestgørende ved kortere Tids Sygdom, synes Arbejdsgiveren ved længere Tids Sygdom at have et naturligt Krav paa yderligere Oplysninger. Dette foreslaas i Stk. 4, saaledes at Grænsen sættes ved 14 Dages Sygdom. Eventuel yderligere Undersøgelse skal foretages af en af Funktionæren valgt Læge uden Udgift for Funktionæren.

Til § 6.

I § 6, Stk. 1, fastslaas det, at Indkaldelse til Aftjening af Værnepligt ikke er Afskedigelsesgrund, hvorfor en Arbejdsgiver ikke kan bringe Tjenesteforholdet til Ophør uden Iagttagelse af det Funktionæren tilkommende Opsigelsesvarsel. Funktionæren skal dog give Underretning til Arbejdsgiveren, saa snart han modtager Meddelelse om Tidspunktet for Indkaldelsen. Unnlader han

dette, kan Arbejdsgiveren ved den første Indkaldelse uden Varsel hæve Forholdet fra Indkaldelsesdagen og ved senere Indkaldelser kræve Erstatning for Tab, der er forvoldt ved, at Funktionæren har unnladt at give Underretning.

Udvalget har drøftet, hvorvidt der burde gives den indkaldte en absolut Ret til Genindtræden i Stillingen efter Ophøret af Militærtjenesten uden Hensyn til dennes Varighed, saaledes at Opsigelse selv med kontraktlig Varsel ikke kan ske i Tilfælde af Indkaldelse. En saadan Bestemmelse findes i en svensk Lov af 14. Oktober 1939, der dog hjemler Ret til Afskedigelse, saafremt dette er vedtaget ved Arbejdsforholdets Indgaaelse, og Militærtjenesten skal være mere end 3 Maaneder.

Naar Udvalget er vejet tilbage for at foreslaa saadan Ret til Genindtræden, skyldes det Faren for, at en saadan Bestemmelse vil vanskeliggøre det for de Funktionærer, som ikke har aftjent deres Værnepligt, at opnaa Stilling, ligesom Hensynet til Arbejdsgiveren, hvis Virksomhed mulig er væsentlig ændret i den Tid, der er forløbet siden Indkaldelsen, og Hensynet til de Funktionærer, der er antaget til Erstatning for de indkaldte, taler herimod.

Stk. 2 omhandler Funktionærens Lønkrav i Tilfælde af Indkaldelse.

Spørgsmaalet om Fastlæggelsen af Funktionærens økonomiske Stilling i Forhold til Arbejdsgiveren under Indkaldelse til Aftjening af Værnepligt volder betydelig Vanskelighed.

Paa den ene Side taler Hensynet til Funktionæren mod en brat Afbrydelse af Forholdet, og Spørgsmaalet rejser sig, om man ikke i Funktionærens faste Tilknytning til Arbejdsgiveren og de heraf for denne følgende Fordele kan finde et naturligt Grundlag for i hvert Fald i et vist Omfang at lægge den økonomiske Byrde for denne Unddragen af Arbejdskraften paa Arbejdsgiveren som i Tilfælde af Funktionærens Sygdom. Der er da ogsaa jævnlig inden for større Virksomheder indført Ordninger, hvorved Arbejdsgiveren i mere eller mindre vidtgaaende Omfang fortsætter Lønudbetalingen under Funktionærens Indkaldelse.

Paa den anden Side vejer ogsaa til den Betragtning, at Militærindkaldelsen er en Byrde, som fortrinsvis bør bæres af Funktionæren, hvis økonomiske Vanskeligheder bør afhjælpes af det offentlige, ligesom en vidtgaaende Pligt til fortsat Lønudbetaling vil ramme den lille Virksomhed for haardt.

Denne Betragtning vejer særlig stærkt til ved den første almindelige Indkaldelse